

прѣсрѣщането на настѣпающитѣ къмъ Цариградъ руси — бѣше една прѣвѣсходна идея, но ней ѝ липсуваха двѣ нѣща: опредѣленность и метода.

Кждѣ да се отива? Къмъ кой пунктъ да се съсрѣдоточаваме? Слѣдъ като се съсрѣдоточимъ, какво да правимъ? Въ какво положение се намира противника? Какъвъ е фронта на неговото настѣпление? Какво би могаль той да прѣдприеме? До каква степенъ ние ще можемъ да се възползуваме отъ неговата разхвърленость и отъ неговата отсталость (état d'usure)? Въ коя мѣстность ще трѣбва да го принудимъ да ни даде редъ сражения, несвързани и на открито, както при Плѣвенъ? Съ една дума, какво срѣдство трѣбваше ние да употрѣбимъ, за да го принудимъ да ни се поддаде да го разбиемъ въ още по голѣма степенъ отъ колкото подъ Плѣвенъ? Щомъ като този резултатъ достигнѣхме, — какво трѣбваше най сетнѣ да вършимъ, щото нашето «прѣминаване въ настѣпление» да бжде дѣйствително?

Но да не изпрѣварваме събитията; азъ изложихъ онова състояние на безпорядкъ и измора, които видѣхъ у руситѣ; сега азъ трѣбва да говоря пъкъ за разпорежданията, взети отъ Сюлейманъ-паша, до колкото тѣ могатъ да бждатъ интересни за стратегията.

За да спрѣ руското нашествие въ Южна България, турския главнокомандующъ се прѣдвигна напредъ до Татаръ-Пазарджикъ.

Е добръ! Обаче самото избиране вече на тази позиция не бѣше ли едно приготвление за поражение . . . ? Но трѣбваше да се избере тази позиция, — казватъ приятелитѣ на Сюлемана, — за събирането на отстѣпающитѣ къмъ този пунктъ турски дивизии!